

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗ Ν.Δ. Α' ΑΘΗΝΩΝ

«Αυτή είναι η αλήθεια, πριν φτάσεις στην κάλη...»

Στη χώρα μας θα διεξαχθεί στις 25 Ιανουαρίου μία εξαιρετικά κρίσιμη εκλογική μάχη. Το στοίχημα θα είναι να σταθεροποιηθεί η πρόοδος που έχει σημειώσει τον τελευταίο καιρό η Ελλάδα.

Μπορεί να έχουν γίνει (και μάλιστα) ορισμένα σοβαρά λάθη, μπορεί να έχουν γίνει αδικίες, μπορεί να έχουν γίνει αστοχίες. Το σίγουρο όμως είναι ότι η χώρα έχει επιτύχει και πολύ σημαντικά αποτελέσματα.

Η Ελλάδα κατάφερε μία πρωτογενή δημοσιονομική ισορροπία. Να ζούμε, δηλαδή, για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες με αυτά που έχουμε. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι χωρίς αυτό το δεδομένο δεν μπορούσε και δεν μπορεί να υπάρξει οικονομική ανάπτυξη.

Η απαρχή της οικονομικής ανάπτυξης έχει αρχίσει. Με μικρούς ρυθμούς, αλλά μεγαλύτερους από την υπόλοιπη Ευρώπη. Είναι βέβαιο ότι αν διατηρηθούμε στη συγκεκριμένη τροχιά, θα πάμε ακόμη καλύτερα στο μέλλον. Στην Ευρώπη υπάρχει ένας μεγάλος φόβος, ότι η Ελλάδα δεν θα κρατήσει τις δεσμεύσεις της και έτσι θα οδηγηθεί στην έξοδο από το ευρώ και την Ε.Ε. Κάτι τέτοιο θα έχει ως αποτέλεσμα η Ελλάδα να βασανίζεται για αρκετά χρόνια ακόμη. Προσωπικά, πιστεύω ότι δεν πρέπει να καλλιεργούμε κανένα φόβο. Η πολιτική που στηρίζεται στο φόβο είναι ανόητη.

Εξίσου ανόητο, όμως, είναι να αγνοούμε και τον κίνδυνο. Αλλο είναι να προκαλώ φόβια και διαφορετικό να μη λέω ποιος είναι ο κίνδυνος.

Οι Σειρήνες του λαϊκισμού αποκοιμίζουν όσους -όπως είναι φυσικό- έχουν κουραστεί από τις αι-

ματηρές θυσίες των τελευταίων ετών.
Ελλοχεύει ο κίνδυνος να έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ και να πει:

«Δεν θέλουμε ή δεν μπορούμε να πληρώσουμε όσα έχουμε δεσμευτεί να πληρώσουμε. Δεν είμαστε σε θέση να κάνουμε τις αλλαγές που έχουμε δεσμευτεί. Θέλουμε να ακολουθήσουμε μία πολιτική διαφορετική».

Είναι προφανές ότι οι Ευρωπαίοι θα απαντήσουν: «Η Ελλάδα είναι μία. Είτε κυβερνάει ο ΣΥΡΙΖΑ είτε κυβερνάει η Ν.Δ. Επομένως, από τη στιγμή που δεν αναγνωρίζεις τις δεσμεύσεις σου, δεν θα έχεις από εμάς τις διευκολύνσεις που σου

παρέχουμε». Το δυστύχημα είναι ότι μας παρέχουν περίπου 15 δισ. ετησίως αυτή τη στιγμή.

Είναι ολοφάνερο ότι σε μία τέτοια περίπτωση οι εξελίξεις μπορεί να είναι ραγδαίες. Η έσοχατη απειλή;

Το λεγόμενο Grexit, που θα προκαλέσει έλλειψη ρευστότητας με εξαιρετικά δυσμενείς συνέπειες για κάποιο χρονικό διάστημα, ακόμη και σε καθημερινές συναλλαγές.

Υπάρχει βέβαια κι ένα σημαντικό ποσοστό στις δημοσκοπήσεις που πιστεύει ότι οι Ευρωπαίοι θα υποχωρήσουν συνολικά στο ελληνικό αίτημα

αναθεώρησης των συμφωνιών. Είναι μία ελπίδα έωλη. Δεν νομίζω ότι αξίζει κανείς να ρισκάρει πως οι εταίροι μας θα δεχθούν, επειδή θα το θελήσουμε, να μας δανείζουν με μικρότερο επιτόκιο απ' αυτό που δανείζονται οι ίδιοι.

Ή να διαγράψουν υποχρεώσεις προς αυτούς ύψους 50 δισ. ευρώ. Ειλικρινά, ποιο Κοινοβούλιο θα ενέκρινε κάτι τέτοιο;

Οι πραγματικοί στόχοι πρέπει να είναι δύο:

Ο ένας τα 51 δισ. που έχουν δοθεί στις τράπεζες να μείνουν εκτός του δημόσιου χρέους (κάτι που συνέβη με Ισπανία-Ιταλία). Σε αυτή την περίπτωση, θα επιτευχθεί μείωση κατά 20% του δημόσιου χρέους και θα δοθεί μεγάλη ανάσα στην οικονομία.

Ο δεύτερος η χρηματοδότηση με 10 δισ. ενός σχεδίου Εθνικής Ανασυγκρότησης (νέο σχέδιο Μάρσαλ), με βασική στόχευση τον πρωτογενή τομέα. Δηλαδή: α) βιολογική γεωργία, κτηνοτροφία, β) ελαφρά βιομηχανία-βιοτεχνία (π.χ. κονσερβοποίηση φρούτων και λαχανικών, ένδυση, υποδήση), γ) υποδομές.

Τέλος πάντων, ότι θα μας δίνουν χρήματα για να γίνουν σημαντικές και απαραίτητες μεταρρυθμίσεις, που θα μας μετατρέψουν σε μία πραγματικά ευρωπαϊκή χώρα.

Αυτή είναι η αλήθεια και πρέπει να τη γνωρίζει κάποιος πριν φτάσει στην κάλη. Ούτε φόβος ούτε ψεύτικες υποσχέσεις. Μόνο η αλήθεια. Το λαό δεν πρέπει να τον φοβάσαι, αλλά να τον σέβεσαι. Δηλαδή, να του λες την αλήθεια. Αυτό με συμβούλευσε ο πολιτικός μου πατέρας Ευάγγελος Αβέρωφ. ■